

Мотиви към Присъда № 13 от 17.03.2023 г., постановена по в.н.о.х.д. № 853/2021 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград

Производството пред Окръжен съд - Благоевград е образувано след постановяване на Решение № 60179 от 16.11.2021 г. по н.д. № 607/2021 г. на ВКС на Р България, с което е възобновено производството по в.н.о.х.д. № 336/2015 г. по описа на ОС – Благоевград, като е отменено постановеното по същото Решение № 3121/13.06.2016 г. и делото е върнато за ново разглеждане на ОС – Благоевград от стадия на съдебното заседание.

Във въззивното производство следва да бъдат разгледани подадените протест на Районна прокуратура - Благоевград и жалба от частния обвинител И. Г. Я. против Присъда № 2993 от 24.06.2015 г. по н.о.х.д. № 155/2014 г. по описа на Районен съд - Разлог. С атакуваната пред въззивния съд присъда подсъдимият Т. Т. ВР. е признат за невиновен в това, че на 29.04.2013 г. около 22:30 часа в стая за свиждане, находяща се на I етаж в сградата на РУП гр. Б., в качеството си на лице от състава на полицията - категория „Д“ - главен полицай в „Охрана на обществения ред“ на група „Охранителна полиция“ към РУП гр. Б. при Областна дирекция на МВР - Благоевград, по повод изпълнение на службата, свързана с осигуряване на обществения ред, предотвратяване и оказване на съдействие при разкриване на престъпления и нарушения на обслужваната територия - гр. Б., употребил по отношение на И. Г. Я. от гр. Б. - задържан със Заповед № 159/29.04.2013 г., издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР физическа сила - нанасяне на удари с крак в областта на коляното на ляв долен крайник, в резултат на които му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в изкълчване на ляв долен крайник, като е оправдан в извършването на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, пр. 3 вр. чл. 129, ал. 2, пр. 3 вр. ал. 1 НК вр. чл. 170, ал. 2, т. 5 ЗМВР.

В протеста на РП – Благоевград и допълнителните съображения по него се твърди, че присъдата е неправилна, като се иска да бъде отменена и постановена нова присъда, с която подсъдимият се признае за виновен и му се наложи съответно наказание. В съображенията за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда се сочат доводи, че районният съд е приел за установена фактическа обстановка, която е описана от подсъдимия, а не тази, която действително се установява. Според прокурора по делото нямало доказателства, че И.Я., И. Я. и Г. Д. са извършители на деяние по чл. 216 НК и това да е причина да не се кредитират техните показания за случилото се в полицейското управление, а да се дава вяра на показанията на полицейските служители и обясненията на подсъдимия, като според прокурора съдът едностранно е преценявал доказателствата и не е направил правилна оценка на същите. В протеста се сочи, че не са обсъдени доказателствата, че точно подс. В. е извикан в управлението заради агресивното поведение на И.Я., въпреки че е имало

достатъчно полицейски служители; че срещу подс. В. е имало подадени сигнали за полицейско насилие; че свидетелите Ю. и П., които са били вътре в стаята с подсъдимия, не са предприели никакви действия спрямо И.Я. въпреки твърдяното от тях негово агресивно поведение, като не били обсъдени противоречията в тези показания за това дали е замахвал И.Я. да удари подс. В. и как последният е направил захвата, за да приложи съответната полицейска техника, като не били обсъдени останалите травматични увреждания на И.Я.. Според прокурора доказателствата по делото установявали по безспорен и категоричен начин извършване на престъплението от подсъдимия, като показанията на св. И.Я. относно механизма и авторството на деянието били последователни и категорични; установени са травматичните увреждания от доказателствата, като това в крака не било причинено от падане, а от удар в крака според вещото лице, като макар и изваждането на капачката да може да се получи при хватка, прилагане на техника, но тогава е трябвало да има разтягане и други увреждания, каквито не били установени. Във връзка с показанията на двамата полицейски служители, които са били в стаята, се сочат противоречия и премълчаване на обстоятелства, като са категорични само за това, че пострадалият е извикал, че си е ударил крака, когато е паднал на земята, като виковете за помощ са чути от намиращите се пред стаята свидетели, доказателствата за грубото и арогантно поведение на пострадалия не били основание за прилагане на физическа сила от подсъдимия В., а останалите двама полицейски служители да са наблюдавали безучастно случващото се, като се иска да не се кредитират обясненията на подсъдимия, че не е нанесъл удари в крака на пострадалия. В протеста се сочи уязвимото положение на задържаните лица и носенето на отговорност за всяко увреждане по време на това задържане, допуснатите според прокурора нарушения от полицейските служители при изпълнение на техните задължения при задържането на пострадалия и снемането на обяснения от него.

Иска се отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подс. В. се признае за виновен като му се наложи наказание лишаване от свобода в минимален размер от 1 г., чието изпълнение се отложи на основание чл. 66 НК.

В жалбата на пострадалия И.Я., конституиран като частен обвинител, се сочат доводи за това, че присъдата е в нарушение на материалния закон, на съдопроизводствените правила и несправедлива. Иска се отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане или осъждане на подсъдимия по повдигнатото обвинение. В допълнителните съображения по въззивната жалба се сочи, че присъдата е постановена от незаконен състав, тъй като единият от съдебните заседатели бил заинтересован от изхода на делото, защото дълги години била работила в МВР и е имала професионални отношения с подсъдимия. В жалбата се излагат и доводи, че присъдата няма мотиви поради непроизнасяне по направените оплаквания, неанализиране на

събраните доказателства и постановяване на съдебния акт при непълнота на доказателствата, като мотивите били преразказ на обясненията на подсъдимия без да се съпоставят с другите доказателства по делото, като в противоречие с експертните изводи съдът бил приел, че другите увреждания били получени при падане, нямало мотиви във връзка със специалната подготовка на подс. В. и свидетелите Ю. и П. и доказателствата за личността на пострадалия. Тъй като по безспорен начин се установявало, че подсъдимият е осъществил престъплението, присъдата била в нарушение на материалния закон, като същата била само на базата на предположения от обективна и субективна страна.

Пред Окръжен съд – Благоевград е проведено съдебно следствие, в което са събрани писмени доказателства, изслушани са вещите лица по назначените в наказателното производство експертизи, като е назначена и изслушана нова тройна повторна съдебно-медицинска експертиза, вещите лица по която са разпитани в хода на съдебното следствие.

В хода на пренията пред въззивния съд представителят на ОП – Благоевград поддържа протеста, като сочи, че доказателствата давали основание за извод, че подсъдимият е причинил средна телесна повреда на пострадалия, като макар и травмата да е била причинена по индиректен механизъм според прокурора е имало целесъобразно въздействие от подсъдимия, за да се стигне до това увреждане, като този натиск от подсъдимия е могъл да се усети от пострадалия като удар и дори за това увреждане да е налице евентуален умисъл, другите констатирани увреждания говорили за упражнено физическо насилие. Иска се отмяна на оправдателната присъда и признаване на подсъдимия В. за виновен, като му се наложи адекватно наказание.

Адв. Н. като повереник на частния обвинител И.Я. поддържа въззивната жалба, като сочи, че дори и да има съпротива от задържания при всички случаи упражнената сила е непропорционална; като районният съд не е обсъдил причинените леки телесни увреждания на пострадалия. Иска се отмяна на присъдата и признаване на подсъдимия за виновен.

Защитникът на подсъдимия – адв. Р., пледира за недоказаност на деянието на подс. В. от обективна и субективна страна. Излага пространни доводи, че защитата на подсъдимия е срещу описаното деяние в обвинителния акт, като събраните доказателства не установявали посоченото в този обвинителен акт нанасяне на удари с крак от подс. В. в областта на коляното на пострадалия Я., като само последният заинтересован свидетел заявявал това и показанията му следвало да се квалифицират като неистински, и дадени с цел да се навреди на подсъдимия. Защитникът на подсъдимия обсъжда експертните изводи на всички изготвени експертизи, като иска да се приеме, че безспорно констатираната телесна повреда на пострадалия не е причинена от подсъдимия В. нито умишлено, нито непредпазливо. Защитникът излага фактическата обстановка, която следва да се приеме от събраните доказателства за случилото се, като набляга на

агресията на пострадалия към полицейските служители, нетрезвото състояние на пострадалия, като полицейската тактика от подс. В. била използвана след като пострадалият на висок тон обиждал полицаите в стаята за даване на обяснения, тропал по масата, не изпълнил полицейско разпореждане на подсъдимия да се успокои, а блъснал масата, която полетяла към тялото на подс. В. и тогава последният минал зад гърба на пострадалия, с водеща полицейска техника го хванал за раменете и врата и го повалил на пода, за да му бъдат поставени белезници, в който момент пострадалият изпищял от болка и казал, че му е наранен кракът. Исква се въззивният съд да кредитира за така предложената фактическа обстановка на случилото се не показанията на пострадалия, а на очевидците – полицейски служители, в подкрепа на които са медицинските документи и изготвените въз основа на тях експертизи, като единственото физическо съприкосновение между подсъдимия и пострадалия е било с водещата техника по обезвреждане на пострадалия. Защитникът излага доводи, че употребата на сила от полицейските служители се съобразява с поведението на пострадалия, с характера и степента на оказаната съпротива, като доказателствата в конкретния случай установявали какво е било поведението на пострадалия, неизпълнил полицейско разпореждане да пише обяснения, от словесна агресия да премине към физическа, като подс. В. не е имал друг вариант за реакция. Изтъква се, че не е възможен механизъм на причиняване на телесното увреждане чрез натиск, защото нямало причинени хематоми от такъв и такъв механизъм бил посочен от вещите лица по последната тройна експертиза само като хипотетично възможен. Изтъкват се и характеристичните данни за подсъдимия, които въззивният съд следвало да вземе предвид при вземане на решението по делото.

Подсъдимият В. сочи, че целта му не е била да наранява пострадалия, а поведението на последния е породило последствията, защото след неизпълнение на предупрежденията се е наложило да бъде неутрализирана агресията му.

Частният обвинител И.Я. сочи, че не би се качил доброволно в полицейския автомобил, ако е бил агресивен.

Подсъдимият В. в хода на пренията и в последната си дума заявява искането си да бъде оправдан.

Въззивният съд, след като съобразно правомощията си по чл. 314, ал. 1 НПК извърши цялостна проверка на атакуваната присъда, при анализ на събрания доказателствен материал от първоинстанционния съд и във въззивната инстанция, намира за правилни и законосъобразни изводите на РС – Разлог относно част от приетата фактическа обстановка с различието относно фактите по делото съгласно изложените по-долу мотиви. Според въззивната инстанция следва да се направят следните фактически изводи:

Не са налице противоречия в доказателствата, установяващи характеристични данни за подсъдимия и за изпълняваната от същия длъжност към датата на обвинението – подс. В. е роден на 07.01.1974 г. и към датата на

обвинението е бил в зряла възраст, с чисто съдебно минало към тази дата и към настоящия момент, трудово ангажиран и с ангажименти към негови деца. Към датата на обвинението подс. В. е бил с добри характеристични данни, като няколко пъти по време на изпълнението на службата му е бил награждаван и към този момент не са му били налагани наказания /наложеното такова „писмено предупреждение“ за срок от 3 м. е със заповед, следваща обвинението по настоящето дело – виж актуална кадрова справка за подс. В., приложена към въззивното производство/. От писмените доказателства по делото се установява длъжността на подс. В. към 29.04.2013 г. – същият е работел като полицаи в РУ гр. Б. категория „Д“ - главен полицаи в „Охрана на обществения ред“ на група „Охранителна полиция“, като служебните му задължения включвали охрана на обществения ред, както и предотвратяване и оказване на съдействие при разкриване на престъпления и нарушения на територията на град Б..

До момента на случилото се подс. В. и пострадалият И.Я. не са имали никакви отношения. Св. И.Я. също е неосъждан към датата на обвинението и към настоящия момент, трудово ангажиран, 26-годишен към датата на случилото се.

Не са налице противоречия в събраните писмени и гласни доказателства за обстоятелствата, предхождащи довеждането на пострадалия частен обвинител И.Я., брат му – св. И. Я., и техния приятел – св. Г. Д., в полицейското управление вечерта на 29.04.2013 г. На последната дата от 20 часа до 8 часа на следващия ден - 30.04.2013 г., подс. В. бил на смяна като дежурен автопатрул заедно със св. А. Ю.. Около 22 часа на 29.04.2013 г. подс. В. и св. Ю. отишли със служебния автомобил на ул. "Иконом Чучулайн" в гр. Б., намираща се до МОЛ-а на града. На тази улица били изпратени от св. К. С., който тази вечер бил дежурен ОДЧ при РУ – Б., като св. С. приел постъпил сигнал от телефон 112 за счупени осветителни тела на същата улица. Подс. В. и св. Ю. установили на място, че са счупени 9 броя лампи от уличното осветление, на улицата имало много камъни и парчета с различна големина от счупени лампи, обърнати контейнери за боклук, като предприели обход на района с цел установяване на извършителите.

Същата вечер пострадалият св. И.Я. с брат му – св. И. Я. и св. Г. Д. били до около 21:30 в стопанисвана от семейството на Я.и механа в града, като там били употребили алкохол. Затворили механата, тъй като нямало клиенти, и тръгнали пеша към квартален магазин, където били техни познати – свидетелите Р. и З., като около 22 часа петимата свидетели вече били заедно пред магазина и пиели бира.

В същото време подс. В. и св. Ю. провели разговор първо със св. М. А., а малко след това и със св. Л. Д., работещи съответно в хотел „Роял тауърс“ и хотел „Регнум“, които хотели се намирали в близост до мястото на счупените лампи и на същата улица. Св. А. казал на полицейските служители, че на улицата пред хотела кофите за боклук са били обърнати и извадени капациите

на шахтите, но същият свидетел не е видял лицата, които са го извършили. В разговора със св. Д. последният заявил на полицейските служители, че е видял около половин час преди това да минават по улицата пред хотела, в който работел, три лица, които не познавал, но възприел като „пийнали“, говорели на местен диалект, като дал описание на трите лица на подс. В. и св. Ю., казвайки им, че не е видял други хора да минават по улицата. Подс. В., който управлявал полицейския автомобил, и св. Ю. започнали да обикалят по близките улици, за да издирят лицата по описанието от св. Д., които лица евентуално имали отношение към повреждането на чуждото имущество.

Около 22:30 часа в същия район на гр. Б. пред магазин „Дени“ подс. В. и св. Ю. забелязали свидетелите И.Я., И. Я. и Г. Д., които пиели бира със свидетелите Р. и З.. Свидетелите Я.и и Д. отговаряли по преценка на подсъдимия и св. Ю. на описанието, дадено на полицейските служители от св. Л. Д., подсъдимият и св. Ю. повикали тримата свидетели до полицейския автомобил, поискали лични карти, каквито свидетелите Я.и и Д. нямали, като им казали да се качат в полицейския автомобил и да бъдат закарани в полицейското управление за установяване на самоличността. Св. И.Я., брат му и св. Д. се качили в полицейския автомобил, били въведени в управлението през служебния вход и оставени да чакат във фоайето, като дежурният – св. С., направил справка за лицата, като се потвърдила казаната от тях самоличност, след което били оставени да чакат във фоайето, като им било казано да пишат обяснения за това какво са правели през деня. Към свидетелите И.Я., И. Я. и Г. Д. видимост имал от дежурната стая св. С., като наблизко била и вратата на стаята за задържане. Дежурен по това време като охрана на РУП бил св. М., който видял довеждането от подс. В. и св. Ю. на тримата свидетели за установяване на самоличност и даване на обяснения, като св. М. също възприел лицата във видимо нетрезво състояние.

Подс. В. и св. Ю. решили със служебния автомобил да доведат св. Л. Д., за да установят дали това са лицата, които Д. е видял. Свидетелите И.Я., И. Я. и Г. Д. писали във фоайето обяснения, като пострадалият свидетел искал обяснения от свидетелите С. и М. защо ги задържат, казвал, че нямат право на това, че трябва да се приберат. В същото време подс. В. и св. Ю. пристигнали с полицейския автомобил и със св. Д. отново пред полицейското управление. Подсъдимият и св. Ю. влезли във фоайето и казали на свидетелите И.Я., И. Я. и Г. Д. да застанат на стъклената входна врата, за да ги разпознаят, като на въпрос на пострадалия свидетел какво са направили, за да ги разпознават, подсъдимият и св. Ю. казали, че са счупили уличните лампи, но пострадалият свидетел отрекъл това. Св. Д. казал на подсъдимия и св. Ю., че това са лицата, които същата вечер е видял да минават по улицата пред хотела, където тогава работел. Св. Д. помолил полицейските служители да не пише обяснения същата вечер и да не го срещат с момчетата, защото възприел същите като „пийнали“ и не искал да си има неприятности. Подс. В. и св. Ю. върнали св. Д. на работното му място и отишли на местопроизшествието на ул. Иконом Чучулайн в гр. Б., за да го запазят. В същото време обаче св. И.Я. бил

очевидно недоволен от това, че го задържат без конкретни обяснения за причините за това, като дежурният полицейски служител скъсал написаните от св. И.Я. и св. И. Я. обяснения за това какво са правели през деня, защото написаното било лъжа, а св. Д. писал обяснения в стаята за задържане. Повлиян от изпития алкохол и от продължилото около час фактическо задържане без да се съставят документи за това, като на св. И.Я. и на другите две лица с него е било направено „разпознаване“ от св. Д. не по правилата за това, пострадалият започнал да се държи арогантно с полицейските служители С. и М., като започнал да ги обижда и заплашва /наричал ги „мишоци“ – вж. показанията на св. С., че не знаят кой е, ще ги бие с пачки пари до София, ще бъдат уволнени, че са боклуци и мишоци, че ще „навре в дупката, откъдето са излезли“ – вж. показания на св. М./, стоял прав във фойето, викал, че нямат право да ги задържат. Св. С. трябвало да извика полицейски служител за изясняване на сигнала за счупените лампи и решил да потърси съдействие с оглед случващото се във фойето на полицейското управление, като се обадил около 23 часа на дежурния автопатрул в състав свидетелите С. П. и Д. С., като св. П. /същият тогава бил оперативен работник по криминална линия/ трябвало да работи с доведените три лица с оглед изясняване на сигнала за счупени лампи на ул. Иконом Чучулайн, като се обадил и на подс. В. и св. Ю., които трябвало да се върнат обратно, като дежурният им казал за агресивното поведение на едно от лицата. Четиримата извикани полицейски служители пристигнали почти едновременно в полицейското управление. Влизайки във фойето, където били свидетелите И.Я., И. Я. и Г. Д., подсъдимият и свидетелите възприели пострадалия да стои прав, същият продължавал да обижда полицейските служители /“мишки“ – показания на св. П., св. С. и св. Ю., „боклуци“ – св. Ю., с пари ще ви уволня всички – св. С./, като заявявал, че иска да го пуснат, че нямат право да го държат, искал обяснение защо се държат така, на което подс. В. отговорил, че сега ще види защо се държат така, подс. В. му казал да влезе в стаята да го разпитат /в същата стая, в която се изготвяли документите за задържане и където преди това св. Д. бил писал поисканите от полицейските служители писмени обяснения какво е правел през деня/. С пострадалия свидетел И.Я. и подс. В. в стаята за задържане влезли свидетелите Ю. и П., които затворили вратата и стояли до нея прави. Подсъдимият и пострадалият седнали на столовете от двете страни на бюрото в стаята, един срещу друг. Подс. В. питал св. И.Я. защо са чупели лампите, а пострадалият отговарял, че не са те, разговорът между подсъдимия и пострадалия се водел „нагорещено“, като поведението на пострадалия св. Я., който не признавал за случилото се на улица Иконом Чучулайн, обиждал подс. В. във връзка с това как си изпълнява задълженията, като подс. В. станал от стола и ударил веднъж по главата св. И.Я., след което нанесъл още един удар, близо до главата, в областта на лявото рамо, като и двата удара не били нанесени с голяма сила, като седнал отново на стола. Св. И.Я. след това започнал отново да обижда полицаите, като ги наричал „боклуци“ и „мишки“, че има пари да ги купи, да ги затрие,

че с униформи са силни, но без униформи са п...., като тропал по масата /показания на св. Ю. и св. П./, след което с крак блъснал бюрото към подс. В. и го напсувал и обидил, тогава подс. В. отишъл зад пострадалия И.Я., който се изправил, за да се предпази от евентуални удари /с оглед получените по-рано в областта на главата и лявото рамо от подс. В./, свидетелите Ю. и П. продължавали да стоят до вратата без да се намесят във връзка с възприетото от тях агресивно поведение на пострадалия. Подс. В. бил ядосан от арогантното поведение на пострадалия Я. и решил да го събори на пода в стаята, за да престане пострадалият Я. с обидното си поведение, като му постави белезници. Подс. В. минал зад пострадалия Я., хванал го за раменете и вместо да повали на пода пострадалия, като само го изведе от равновесие /или да му сложи белезници, докато е прав/, подс. В. натиснал силно с крака си от външната страна лявото коляно на пострадалия, като силният натиск пострадалият усетил като удар, след който се достигнало до външно завъртане на подбедрицата, отклонението ѝ навън, до разкъсване на вътрешни връзки и изскачане на капачката навън, като при падането на земята свидетелят И.Я. усетил силната болка от изкълчването на капачето на коляното на левия крак, започнал да вика за помощ и да плаче от болката. Шумът в стаята от случилото се бил чул от свидетелите С., М. и С., както и от свидетелите И. Я. и Г. Д., които се намирали във фойето. Всички полицейски служители, които са видели пострадалия И.Я., сочат, че е бил седнал на земята с гръб, опрян на стената, като свидетелстват, че пострадалият е изпитвал силна болка. Полицейските служители видимо се притеснили от случилото се и състоянието на пострадалото задържано лице, бил подаден от св. С. чрез тел. 112 сигнал във ФСМП Б. за оказване на медицинска помощ на пострадалия. Св. И. Я., след като видял в стаята за задържане състоянието на брат си, се обадил по телефона на тяхната майка – св. Е. Я.а, като близки на пострадалия направили снимки на същия с телефона на св. И. Я., същите снимки са приобщени като доказателство по делото. На място в полицейското управление пристигнал екип на Спешна помощ Б., в който бил и св. А. В.. Последният констатирал при прегледа на пострадалия Я., че капачката на единия крак е излязла, пострадалият искал да бъде закаран в Спешна помощ Разлог, като казал пред свидетеля В., че ще си извади медицинско, че е бит от полицаи. Медицинският екип закарал пострадалия до ФСМП Разлог, където на работа бил св. А. Ч., който възприел пострадалия със силни болки в коляното, като пред св. Ч. пострадалият „каза, че нещо е бит“ /вж. показанията на св. Ч./. Св. В. отразил в съставения фиш за спешна помощ, че повикването за местопроизшествие в РПУ Б. е на 29.04.2013 г. в 23:32 часа, екипът е бил на място 5 минути след това, че пострадалият И.Я. е транспортиран за Разлог, като при прегледа от св. В. е установена изместена капачка на коляното. Във ФСМП Разлог е съставен фиш за спешна медицинска помощ, подписан от св. Ч. с отразена консултация със св. Г., като е отразена работна диагноза изкълчване на капачката, а в анамнезата е отразено, че пострадалият е докаран със силни болки в коляното и ограничена

подвижност. Св. Ч. е отразил, че лицето – пострадалият И.Я., не може да бъде задържано, тъй като е с ограничени движения и силни болки в лявото коляно. Придружаващите пострадалия Я. полицейски служители поискали същият да се върне пред полицейското управление, за да подпише съставени документи за неговото задържане до този момент, като пострадалият отказал да подпише заповедта за задържане на лице и декларацията, че при задържането е запознат с правата си. В заповедта за задържане на пострадалия било посочено, че същата е съставена от подс. В. на 29.04.2013 г. в 22:30 часа на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като е отразено в същата, че за лицето е имало данни за извършено престъпление от общ характер по чл. 216, ал. 1 НК, че са му разяснени правата по чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 ЗМВР, като отказът на св. И.Я. да подпише заповедта е удостоверен с подписа на св. Ю., който се е подписал и за това, че задържаното лице е освободено в 01:35 часа на 30.04.2013 г. Видно от съставените други писмени документи във връзка с престоя на пострадалия Я., брат му и св. Д. в полицейското управление и за тримата свидетели са били съставени заповеди за отвеждане, довеждане, съпровождане на лице, като и в трите заповеди е посочено, че лицата е следвало да бъдат доведени със служебен автомобил на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР във връзка с чл. 216, ал. 1 НК. Св. И. Я. е бил задържан със заповед до 24 часа, подписана от подс. В., като е бил освободен на 30.04.2013 г. в 14 часа, а св. Д. е бил задържан със заповед до 24 часа, подписана от св. Ю., като е освободен на 30.04.2013 г. в 14:05 часа, като и тези заповеди са издадени /както заповедта на св. И.Я./ на 29.04.2013 г. в 22:30 часа и на същото основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като е отразено в същите, че за лицата /И. Я. и Г. Д./ е имало данни за извършено престъпление от общ характер по чл. 216, ал. 1 НК.

На следващия ден пострадалият следвало да отиде на преглед, като на този ден след извършването на медицински преглед от св. Г. последният издал медицинско свидетелство /л. 21, т. 3 от ДП/. В медицинския документ свидетелят Г. отразил, че св. И.Я. му е съобщил, че на 29.04.2013 г. към 23:30 часа му бил нанесен побой, като е удрял с юмруци и ритан по главата, лицето и тялото, съборен на земята, при което почувствал силна болка в ляво коляно и невъзможност за движения в същото. При прегледа св. Г. обективно е установил палпаторна болезненост, отток и подкожно кръвонасядане в лява зигоматична област и в областта на лява раменна става, отток, палпаторна болезненост и деформация в областта на лява колянна става, невъзможни активни и пасивни движения в същата, като е поставил диагноза контузия и подкожно кръвонасядане в областта на лицето и лява раменна става, изкълчване на капачето на лява колянна става с кръвоизлив на същата. Посоченото медицинско свидетелство, издадено от св. Г. на 30.04.2013 г., е приложено към жалба на пострадалия Я., подадена за случилото се до Инспектората на МВР София и до ОД МВР Благоевград. На пострадалия Я. са били издадени и изплатени болнични листове във връзка със здравословното му състояние след случилото се за времето от 7 май 2013 г. до 25 юли 2013 г.,

като в личната амбулаторна карта на пострадалия е отразено във връзка с извършен преглед на 07.05.2013 г., че при нанесен побой на 29.04.2013 г. е получил травма на лявото коляно, като след наместване е имобилизиран и даден отпуск от 7 дни, като с решение на ОЛКК е продължен отпускът с 20 дни, считано от 7 май 2013 г. На следващо място в този документ е отразено, че на пострадалия е направена пункция в Пирогов, още ходи с патерици като ОЛКК продължава отпуска с 30 дни, считано от 27.05.2013 г., като следва да се върне на работа на 26.06.2013 г. В съдебно-медицинско удостоверение, издадено от д-р Б. на 05.06.2013 г., е отразен извършения преглед на пострадалия Я. в УМБАЛСМ Пирогов на 09.05.2013 г., при който е направена пункция на ставата за евакуация на 100 мл кръв. В същия медицински документ е посочено, че лекарят при извършения преглед на пострадалия Я. и представените от същия медицински документи е направил заключение за установени травматични увреждания /за които в предварителните сведения пострадалият е съобщил, че на 29.04.2013 г. му е бил нанесен побой от униформен полицаи в РУП гр. Б., с ръце и крака, като в един момент се осъзнал на земята като усетил силна болка в коляното/: отток с кръвонасядане в лявата ябълчна област на лицето, кръвонасядане с отток в областта на лявото рамо, отток с деформация на лявата колянна става, изкълчване на капачето на лявото коляно, излив на кръв в лявата колянна става в количество 100 мл, наложило евакуацията ѝ с пункция на ставата, навяхване на лявата колянна става, като докторът е посочил, че тези травматични увреждания могат да се получат съгласно предварителните сведения, като уврежданията в областта на лявото коляно са причинили на пострадалия трайно затруднение в движението на левия долен крайник за срок, по-голям от 30 дни, а останалите увреждания са му причинили болка и страдание.

Частично в унисон с отразеното в обсъдените по-горе медицински документи са изводите на в.л. А. по съдебно-медицинската експертиза на досъдебното производство – на пострадалия И.Я. било причинено изкълчване на капачето на лявото коляно и излив на кръв в лява колянна става /хемартроза/, като лечението е било евакуация на хематома и имобилизация на левия долен крайник, като изкълчването на капачето на лявото коляно е причинило затруднение на движенията на крака за около 3-4 месеца, а останалите травматични увреждания - оток и подкожно кръвонасядане в лява скулна област и на лява раменна става, са му причинили болка и страдание. По отношение механизма на получаване на уврежданията в.л. А. е посочил, че изкълчването на капачето най-често е по индиректен механизъм, макар и в случая същият да е приел за най-вероятен друг механизъм - директна травма като причина за получаване на увреждането /ритане и/или стъпване върху коляното/, като е посочил хемартрозата и другите травматични увреждания /по лицето и лявото рамо/, като в.л. А. изрично е изключил като механизъм за получаване на тези увреждания – еднократно падане от стола от седнало положение на пострадалия на пода в стаята. При разпита на в.л. А. пред районния съд след дадените обяснения от подс. В. вещото лице е направило

извод, че обясненията сочат на индиректен механизъм за получаване на съставомерното увреждане. За проверка на обясненията на подс. В. и на свидетелските показания на пострадалия и на разпитаните други свидетели-очевидци при първото разглеждане на делото във въззивна инстанция е назначена и изпълнена експертиза, изготвена от вещите лица А. и С., като същите са изслушани в хода на проведеното съдебно следствие по настоящето дело. В заключението на СМЕ на в.л. А. и С. същите еднопосочно с изводите и на другите вещи лица в производството правят изводи, че изкълчването на капачето на коляното е могло да се получи по два начина - чрез директен силен удар от вътрешната страна на коляното навън, или по индиректен механизъм - при валгосно външно ротаторна сила, приложена при свито коляно, като в конкретния случай вещите лица приемат, че поради липса на видими травматични увреждания в областта на долните крайници, най-вероятният механизъм, по който е получена травмата, е индиректният, като правят изводи, че външно изместване на капачето не може да се получи само от директен удар в задколянната ямка, а този удар трябва да доведе до сгъване в коляното и да е придружен от валгусен и външно ротаторен стрес /ако причинителят на травмата се намира зад пострадалия, предизвиква сгъване при удар отзад и същевременно притиска коляното странично и завърта пострадалия при фиксирано стъпало/. При разпита в хода на съдебното следствие в.л. А. и в.л. С. сочат, че с оглед анатомичните особености на коляното капачката винаги се измества навън, като поради липсата на видими травматични увреждания в конкретния случай най-вероятният механизъм за получаване на травмата е индиректният – със завъртане, усукване в колянната става, която е стабилна и здрава и не може да се изкълчи при ходене, като за изкълчване на капачето е необходимо да бъде упражнена по-голяма сила отколкото може да понесе ставата при движение, като при подпиране в областта на колянната става, усукване на крака и падане може да се получи това увреждане, но без външна сила такова изкълчване според вещите лица не може да се получи, вещите лица уточняват, че при травми и счупвания човек не може да възпроизведе точно как е станало, а усеща, че е паднал на земята, че го боли нещо.

Във въззивното производство е назначена нова повторна експертиза, изпълнена от вещите лица М., А. и Б., като същите вещи лица са направили изводи, че колянната капачка представлява кост, която е вградена в екстензорния апарат на коляното и нейната функция е да засили действието на четириглавия бедрен мускул при разгъването на колянната става, като от задната си страна е покрита от хиалинен хрущял и се движи в интеркондилната бразда на бедрената кост, траекторията на движението ѝ е строго определена и се дължи на стабилизиращото действие на четириглавия бедрен мускул и пателарното сухожилие отпред, на медиалния ретинакулум, пателофеморалния медиален лигамент и ставната капсула от вътрешната страна и на латералния ретинакулум и ставната капсула от външната страна, като при различни травми тези мекотъканни и костни структури могат да се

увредят и нормалната траектория на движение да се промени, като в конкретния случай е налице остра болка и деформация на лявата колянна става, фиксирана в сгънато положение с невъзможност за активни движения поради болката. Както са изводите и на вещите лица А. и С., и вещите лица по тройната експертиза М., А. и Б. сочат, че над 90% от изкълчванията на колянната капачка са във външната част на коляното /латерални луксации/, като по време на травмата пострадалият е получил външна луксация на лявата колянна капачка - патоморфологично пателата е отклонена навън, разкъсала е вътрешните стабилизиращи структури /медиалния ретинакулум, пателофеморалния медиален лигамент и ставната капсула/, прехвърлила е външния кондил и се е позиционирала от външната му страна, като при това в ставата се е изляла кръв от разкъсаните меки тъкани /около 100 мл/. По отношение на спорния по настоящето дело въпрос за механизма, по който е получена тази външна луксация на колянната капачка, вещите лица сочат три варианта – директен и индиректен механизъм, или в комбинация от двата. Директният механизъм според вещите лица е рядък и е пряко свързан с въздействие на сила, избутваща капачката отвътре навън и водеща до гореописаните разкъсвания и дислокации, а индиректният механизъм се получава при валгусно и външноротаторно завъртане на подбедрицата при опорен ляв крайник и съкращаване на четириглавия бедрен мускул, при което оста на движението на капачката се отклонява навън, разкъсват се медиалния ретинакулум, пателофеморалния медиален лигамент и ставната капсула, капачката прескача латералния кондил и се разполага от външната му страна. В конкретния случай вещите лица правят извод за най-вероятен индиректен механизъм на получаване, който може да се реализира при рязко стъпване на левия долен крайник и отклонение в гореописаните посоки, или при натиск от задно външната страна на лявата колянна става напред и медиално при опорен крайник, като според вещите лица е възможно и двуетапно въздействие на травмиращите сили, първо при рязко стъпване и отклонение на оста и последващ натиск отзад и отвън. Поради липсата на увреждания на структурите на лявата колянна става и вещите лица по тройната експертиза /каквито са изводите на вещите лица А. и С. по изготвената от тях експертиза/ сочат, че травматичното увреждане на коляното не е възможно същото да бъде причинено по начина, описан от пострадалия Я. в хода на съдебното следствие, като в подкрепа на възможния индиректен механизъм на причиняване на изкълчването на колянното капаче е и липсата на други мекотъканни увреждания в областта на коляното и подбедрицата, които биха настъпили при нанасянето на директни удари в тези области /охлузвания, кръвонасядания и хематоми, както и връзкови увреждания на коляното/. Вещите лица М., А. и Б. сочат, че описаното от подс. В. в обясненията му прилагане на водеща техника със захват в областта на главата и заставане зад пострадалия, може да доведе до луксация на колянното капаче при опорен крайник и натиск от задно външната страна в областта на коляното, в резултат на което травмиращата сила, задно с контракцията на четириглавия

мускул ще доведе до промяна в траекторията на движение на капачката и разкъсване на гореописаните структури от вътрешната ѝ страна. Според тези вещи лица е възможен механизмът на получаване при натиск от задно външната страна на травмираната колянна става, но не и при удар от задната страна на коляното, защото не е настъпило травматично увреждане на други мекотъканни структури на коляното, като според експертите удар в задната част на колянната става не би довел до изолирана луксация на колянна става без засягане на други части от коляното. При разпита в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция вещите лица по тройната експертиза сочат, че капачката на коляното има връзки и структури, които я държат, като при директен механизъм за изкълчването ѝ трябва да има мощна локална травма, а при индиректния механизъм вещите лица описват индиректен и смесен механизъм за получаване на такава травма – без или с натиск от външно-задната част при опорен ляв крак, при сгънато положение на коляното от 30 до 60 градуса, като натискът е с коляно или друга анатомична област на тялото, като след този натиск при хватка и сваляне на тялото, за да се запази равновесието, може да се получи рязка контракция на четириглавия бедрен мускул, отклоняване със завъртане навън на подбедрицата, връзковият апарат от вътрешната страна не издържа и капачката се изкълчва, като коляното се заключва в сгънато положение, като макар и този описан механизъм за получаване на изкълчване на капачката да е индиректен /посоченият като смесен/, вещите лица сочат, че същият е подпомогнат от натиск от външната страна на коляното, както и че този натиск /подпиране с коляно при хватка/ пострадалото лице може да усеща натиска като удар; вещите лица сочат и че с дърпане рязко назад, извеждане от равновесие и падане на пострадалия също не може да се изключи получаване на такава травма, защото има елемент на съпротива от пострадалия, като травмата е била доста шокираща гледка за околните. При разпита в хода на съдебното следствие вещите лица са категорични, че при пострадалия не се установяват анатомични особености, които да способстват за възникване на травмата. По отношение на получените леки телесни увреждания вещите лица правят изводи, че в документите същите не са описани морфологично, като същите могат да се получат при захват и при нанесени два отделни удара, сравнително несилни, но достатъчни, за да причинят кръвонасядания , като в.л. сочат, че тези увреждания могат да се получат и при дърпане и съпротива на пострадалия.

Във връзка с подадената жалба от пострадалия И.Я. св. Б. Б., служител в ОД МВР Благоевград, извършил проверка по дисциплинарното производство, образувано срещу подсъдимия В., но не констатирал дисциплинарни нарушения от подсъдимия като основание за носене на отговорност. В показанията си като свидетел Б. сочи, че е установил прилагане на водеща техника от подсъдимия за неутрализиране на пострадалия, поваляне на пода за поставяне на белезници, като пострадалият бил изритал масата и се е държал заплашително, като при повалянето на пода пострадалият е почнал да

вика, че му е счупено коляното. Св. Б. сочи в показанията си, че при прилагане на водеща техника за полицейско задържане използваната физическа сила причинява болка, като упражняващите техниката полицейски служители с една ръка притискат дихателните пътища, за да затруднят дишането и намалят движенията, като с коляно може да се присвият краката за повяляне, като извършената от св. Б. проверка не е установила превишаване на правомощията от подсъдимия и употреба на неправомерна физическа сила от него спрямо пострадалия.

На пострадалия Я. на 27.07.2013 г. бил съставен акт за констатиране на проява на дребно хулиганство – за това, че на 29.04.2013 г. около 22:40 часа във фойето на първия етаж на сградата на РУП Б. е извършил непристойна проява с отправяне на обидни думи, ругатни и нецензурни думи към намиращите се и изпълняващи служебни задължения полицейски служители С., В., М., Ю., С. и П., като е било образувано в РС – Разлог н.а.х.д. № 530/2013 г., като след провеждане на няколко съдебни заседания по това дело в третото поред такова съдията-докладчик с влязло в сила определение е прекратил производството по делото на основание чл. 6, ал. 2 УБДХ като е изпратил материалите за прилагане по досъдебното производство, след провеждане на което е образувано настоящето съдебно производство, приемайки, че е налице пряка връзка между двете производства.

Посочената по-горе фактическа обстановка следва да се приеме за установена от събраните пред районния съд доказателства и събраните такива във въззивната инстанция. Въззивната инстанция се съгласява с част от направения от районния съд в мотивите анализ на доказателствата и противоречията в тях. Липсват противоречия в гласните и писмени доказателства за времето и мястото на деянието, както и за обстоятелствата, предхождащи случилото се, като не са налице съществени противоречия и за следващите деянието на подс. В. обстоятелства. Непротиворечиви са обясненията на подс. В., показанията на св. Ю. и тези на свидетелите А. и Д., писмените доказателства по делото /протокол за оглед на ул. Иконом Чучулайн в гр. Б. на 29.04.2013 г./, показанията на св. С. за причините подсъдимият В. и св. Ю. да доведат в полицейското управление пострадалия св. И.Я., брат му св. И. Я. и св. Г. Д., като подс. В. с оглед събраната информация, виждайки на място счупените лампи, проведените разговори със св. А. и св. Д. /последният дал описание на вероятните извършители/ и извършеното макар и не по надлежния ред „разпознаване“ от св. Д. на доведените лица в полицейското управление, е имал основание за подозрение към тези три лица, едно от които е бил пострадалия Я., че същите имат отношение към престъпление, свързано с повреждане на улични лампи, като това е била причината същите след довеждането им в полицията да бъдат задържани. Противоречието на показанията на пострадалия и свидетелите И. Я. и Г. Д. с останалите доказателства, които сочат на подозрение срещу същите за извършено престъпление на 29.04.2013 г. преди довеждането им в полицейското управление, не дава основание обаче да се приемат за

недостовърни изцяло показанията на тези свидетели за случилото се във фоайето на полицейското управление и в стаята за задържане. Свидетелите Я.и и Д. са имали право да не дават уличаващи себе си показания, като следва да се посочи, че за престъпление по чл. 216, ал. 1 НК след датата на обвинението по настоящото дело не са събрани доказателства и не е повдигнато обвинение на никой от тези трима свидетели, нито някой от тях е наказан за това деяние, поради което не може само поради факта, че свидетелите Я.и и Д. не правят признание пред районния съд по настоящото дело, че са извършители на деянието /счупване на улични лампи на ул. Иконом Чучулайн в гр. Б./, а подс. В. и другите полицейски служители са имали основателно подозрение за това, да се правят изводи за изцяло недостовърност на показанията на Я.и и Д. и да се кредитират обясненията на подс. В. и показанията на разпитаните по делото полицейски служители. Според въззивния съд, макар и при даването на показания пострадалият св. И.Я. да хиперболизира някои от обстоятелствата на случилото се в стаята за задържане, да не дава показания за конкретни обидни думи към полицейските служители във фоайето, като са налице съществени противоречия между неговите показания и показанията на присъстващите в стаята за задържане и във фоайето полицейски служители и с обясненията на подс. В., тези показания на пострадалия следва да бъдат кредитирани за нанесени удари /два на брой с оглед и експертните заключения/ в областта на главата, причинили телесните увреждания на пострадалия Я., констатирани в областта на лицето и лявото рамо, както и за натиск, усетен от пострадалия като удар, от подс. В. в областта на коляното от задно-външната страна на ставата, за да бъде съборен пострадалият на земята и повалянето на пострадалия. Макар и да се констатира противоречия в гласните доказателства на всички лица в стаята за задържане за поведението на подсъдимия и на пострадалия, едноточни са доказателствата за вербално обидно и арогантно поведение на пострадалия Я., който обаче е имал до известна степен и основание за това, защото му е било ограничено правото на свободно придвижване без в достатъчна степен ясно да му е казано какви са причините да бъде задържан, защото е изисквано от него да направи в дадени обяснения признание за извършено противоправно деяние, защото не е дадена възможност за уведомяване на близките и на адвокат от 22:30 часа, когато е бил доведен в полицията и който час е отразен в издадената впоследствие заповед за задържане за срок до 24 часа като такъв, от който пострадалият е бил задържан в полицията по подозрение за престъпление по чл. 216, ал. 1 НК. Самият пострадал в дадените показания сочи, че между подс. В. и него разговорът в стаята за задържане е бил „нагорещен“, като е имало размяна на реплики, които са били засягащи другата страна в конфликта. Налице е съществено противоречие в доказателствата за случилото се в стаята за задържане относно съдържанието на репликите и поведението на подсъдимия и на пострадалия. Според въззивния съд макар и да се дава вяра на показанията на свидетелите Ю. и П. за казаните думи от пострадалия Я. в

стаята за задържане и които са били свързани с обиди към всички полицейски служители, в който смисъл са и дадените обяснения от подс. В., същите свидетелски показания не следва да се кредитират за това, че подсъдимият не е удрял в областта на главата пострадалия, че го е предупредил да престане с поведението си, защото спрямо него ще бъде използвана физическа сила и помощни средства, че пострадалият бил посегнал да удари подсъдимия преди последният да застане зад него и да предприеме действия за повалянето му на земята с водеща техника за полицейско задържане. Показанията на свидетелите Ю. и П. и обясненията на подс. В. за тези обстоятелства са не само в противоречие с показанията на пострадалия като очевидец на поведението на подсъдимия, макар и пострадалият Я. с оглед конституирането му като частен обвинител в производството да е заинтересуван от изхода на делото и наказването на подс. В., като пострадалият сочи, че в стаята за задържане е отправил обидни реплики към подс. В., изразявал е негативното си отношение към него при изпълнение на задълженията му, както е отправил и обида във връзка с отношението към жената на подсъдимия. Макар и показанията на свидетелите Ю. и П. за отправените обиди и към тях от пострадалия в стаята за задържане да са в противоречие с писменото доказателство по делото – акт за констатиране на проява на дребно хулиганство, съставен на 27.07.2013 г., като в същия е описано само хулиганско поведение на пострадалия Я. на 29.04.2013 г. в 22:40 часа във фоайето на полицейското управление с отправяне на обиди, ругатни и нецензурни думи към полицейските служители, сред които са били двамата свидетели и подс. В., според въззивния съд следва да се приеме, че обидното поведение на пострадалия към полицейските служители е продължило и в стаята за задържане. Показанията на свидетелите Ю. и П. и обясненията на подс. В. въззивният съд намира за недостоверни обаче за заявеното от тях заплашително поведение на пострадалия с ритане на бюрото, ръкомахане и замахване към подсъдимия, за да го удари, като счита, че същите целят изграждане на защитна позиция на подсъдимия за оправдаване на упражнената физическа сила спрямо пострадалия. Свидетелите Ю. и П. също имат право да не дават показания за това, че са наблюдавали агресивното поведение на своя колега и не са предприели никакви действия за преустановяването му, защото биха се уличили по този начин в престъпно поведение. В същото време пострадалият Я., макар и да сочи, че е предизвикал подсъдимия и агресията му не само с отказа да признае за извършеното чупене на уличните лампи, но и с казани думи тогава към подсъдимия, отрича да е проявявал физическа агресия и тя да е била насочена към подсъдимия, както и да е предупреждаван от последния за прилагането на физическа сила и помощни средства. Показанията на пострадалия Я. следва да се приемат за достоверни и за тези обстоятелства, защото и в предходното поведение на пострадалия във фоайето на полицейското управление, макар и да е имало отправени от него към полицейските служители цинични и обидни думи не е имало освен вербална и физическа

агресия, в съставения акт за констатиране на проява на дребно хулиганство не е прието агресивно поведение на пострадалия в стаята за задържане, а и ако пострадалият е имал физическа агресия към подс. В., за който свидетелите Ю. и П. сочат, че в същото време е писал документите за задържането на пострадалия, не се сочи разумна причина тези свидетели да стоят прави до вратата на стаята без да предприемат действия срещу пострадалия, а само подс. В. да преустанови писането на документите за задържането на пострадалия, да стане от стола, да заобиколи бюрото, да мине зад изправения се пострадал и да приложи водеща техника за полицейско задържане, като въпреки твърдяното агресивно поведение на пострадалия другите двама полицейски служители да не предприемат никакви действия, а само да наблюдават случващото се прави до вратата на стаята. Според въззивния съд обяснението за поведението на свидетелите Ю. и П. е верността на показанията на св. И.Я., че същият е проявил вътре в стаята за задържане само вербална агресия към подс. В., защото последният е искал от пострадалия да признае за извършено престъпление, но пострадалият е отказвал, засегнал е достойнството на подсъдимия с отправяне на думи, че е биел жена си, ритнал е бюрото, защото не е бил съгласен с това как подсъдимият си е изпълнявал задълженията, а не защото го е нападал, обиждал е и всички полицейски служители, но не е получавал предупреждение от подс. В. за използване на физическа сила и помощни средства и не е посягал да удря подсъдимия. Според въззивния съд не следва да се кредитират обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите Ю. и П., съответно следва да се даде вяра на показанията на св. И.Я., за това, че на последния подсъдимият е нанесъл удари, усетени от пострадалия и описани от него в показанията му като такива в главата, както и че подсъдимият е упражнил натиск с крака си в лявото коляно от задно-външната страна, усетен от пострадалия като удар и описан като нанесен такъв в коляното от подсъдимия, за да причини подсъдимият събарянето на пострадалия на земята в стаята за задържане. Макар и показанията на св. И.Я. за нанесените му удари от подс. В. да са преувеличени за броя и начина на нанасяне на ударите, като показанията на пострадалия за брой на ударите в главата и за това, че са нанесени удари в областта на коляното, да не се подкрепят от изводите на вещите лица по всички изготвени в производството съдебномедицински експертизи, това преувеличаване на броя на нанесените удари от подс. В. има своето обяснение с тежкото здравословно състояние на пострадалия след случилото се, като същият е претърпял значителни по сила и продължителност страдания заради полученото увреждане – изкълчване на капачката на лявото коляно, като в продължение на около 3 месеца е следвало да се възстановява, той и близките му са били изключително негативно настроени към подсъдимия заради случилото се, като са депозирали жалби с оглед носене от същия на дисциплинарна и наказателна отговорност, искали са поведението му да стане достояние на медиите, като тези обстоятелства са довели до това при описание на случилото се св. И.Я. да иска да омаловажи

своето поведение и да представи в по-негативна светлина действията на подсъдимия, посочвайки повече на брой нанесени удари от същия. Въпреки това хиперболизиране в показанията на пострадалия, както и доказателствата за това, че същият тогава е бил употребил алкохол и е отправял обиди и е имал цинично поведение към полицейските служители, експертните заключения подкрепят показанията на св. И.Я. за това, че уврежданията в лявата част на лицето и в лявата раменна става могат да са причинени от два несилни удара, за каквито дава показания пострадалият, а изкълчването на капачката на лявото коляно, което в случая според въззивния съд е станало по индиректен механизъм, но след упражнен натиск от подсъдимия с крака в коляното от задно-външната страна на колянната става и този натиск е усетен като удар от пострадалия, изпитал силна болка от изкълчването на капачето, като тази силна болка се е отразила и на възможността на същия да пресъздаде как точно е получено увреждането, следва да се приеме, че показанията на пострадалия за получен от същия удар в коляното, последван от силна болка след падането му на земята, се подкрепят от посочения от вещите лица /вкл. и тези по последната експертиза/ индиректен механизъм за получаване на тази травма. Показанията на пострадалия Я. за упражненото насилие по отношение на него в стаята за задържане от подс. В. се подкрепят и от показания на незаинтересовани от изхода на делото свидетели, които са видели пострадалия изключително кратко време след случилото се – пред св. Ч. и св. В., които първи са оказвали медицинска помощ на пострадалия, последният е казал „че нещо е бит“ /св. Ч./, че „ще извади медицинско, че е бит от полицаи“ /св. В./, като за нанесен побой пострадалият е съобщил и при даването на сведения пред лекарите, издали му медицински свидетелства. Еднопосочни са показанията на свидетелите, полицейски служители, които са били във фойето /С., С. и М./, и на свидетелите И. Я. и Г. Д., че същите са чули шумове от стаята за задържане, след които същите са видели седнал на земята в стаята, опрян на стената, пострадалия И.Я. с изкълчена капачка, като противоречието в тези гласни доказателства е какво е викал пострадалия – дали е викал „убих се“ или е викал за помощ, като същото противоречие не следва да се приема за съществено, макар и чулите от полицейските служители думи да са в подкрепа на защитната позиция на подсъдимия, че същият не е нанасял удари на пострадалия, а последният при падането сам си е причинил увреждането. Според въззивния съд са недостоверни обясненията на подсъдимия, макар и подкрепени в известна степен от показанията на св. Ю. и св. П., че е предупредил пострадалия за употребата на физическа сила и помощни средства, ако не престане с агресивното си поведение, защото съдът приема, че пострадалият не е проявявал физическа агресия спрямо подсъдимия, не е проявявал такава и спрямо другите полицейски служители за едновременно си задържане във фойето на полицейското управление и е нямало физическа агресия към подсъдимия и свидетелите Ю. и П. в стаята за задържане; недостоверни са обясненията на подс. В. за начина, по който същият е употребил физическа сила при водеща техника за задържане спрямо

пострадалия, за да бъде съборен на земята и да му бъдат поставени белезници. В обясненията си подс. В. сочи, че след като е минал зад пострадалия последният се е съпротивлявал толкова, че подсъдимият е щял да падне /това обаче не са възприели никой от свидетелите очевидци Ю. и П./, след което с външната страна на ръката е притиснал от външната страна скулата и е повалил пострадалия на земята, като сочи и поведение на пострадалия, който се „виел“ и е „занесъл“ подсъдимия, както и че е издърпал назад пострадалия, за да загуби равновесие, като отрича с така описаната техника на задържане да е имал някакъв допир от някаква страна на лявото коляно на пострадалия. В противоречие с обясненията на подсъдимия са показанията на безучастно наблюдаващите „съпротивата“ при задържането на пострадалия, заради която съпротива дори техният колега – подс. В., по обяснения на последния е щял да падне, свидетели Ю. и П., които са знаели от преди това причината за довеждането на пострадалия в полицейското управление, като св. Ю. описва само минаване от подс. В. зад гърба на пострадалия, хващане за раменете и сваляне на земята, като не описва никакъв допир на подсъдимия със скулата на пострадалия, където обективно е било установено увреждане на следващия ден /вж. показанията на св. Ю. – „прегръща го през раменете и го събаря на земята“/, като нападението е било само изблъскването на масата към подс. В. и св. Ю. не е възприел, макар да е бил в същата стая, и не дава показания за друга съпротива от страна на пострадалия, каквато описва в обясненията си подсъдимия, като макар и всичко да е станало много бързо и свидетелят да сочи, че със св. П. да не са могли да реагират, не се установява нещо да е пречило на възприятията им на случващото се между подсъдимия и пострадалия с оглед мястото, където са били, причината да са били вътре в стаята за задържане, както и факта, че същите свидетели не са оформили тогава документи за задържане /макар и св. Ю. да е съставител на протокола за личен обиск на пострадалия свидетел, който обиск е извършен след съставената от подс. В. заповед за задържане на лице и разяснените права на задържаното лице/. Св. П. също описва в показанията си, че подс. В. е упражнил захват зад врата на пострадалия, през раменете и го е съборил на земята, като и този свидетел не е видял соченото от подс. В. притискане на скулата на пострадалия. Еднопосочни са гласните доказателства, че пострадалият е извикал силно поради болката от изкълчването на капачката при падането на земята след събарянето му от подс. В., като въззивният съд намира, че следва да се кредитират показанията на пострадалия за упражнена сила в областта на коляното от подс. В., преди да бъде съборен на земята, макар и това да не е било възприето от свидетелите Ю. и П., които са наблюдавали действията на подсъдимия по захват в областта на раменете преди събарянето на земята. Показанията на пострадалия за усетения от същия удар в областта на коленете, макар и тези показания да са в противоречие с обясненията на подсъдимия /който отрича такъв натиск, за да подкрепи защитната си позиция, че пострадалият сам си е „убил“ крака/ следва според въззивния съд да се приеме, че се подкрепят не само от

посочените по-горе показания на св. Ч. и В., и отразеното в медицинските свидетелства, от изводите на вещите лица по съдебно-медицинските експертизи, но и от показанията на разпитаните близки на пострадалия /св. И. Я., негов брат, и св. Е. Я.а, негова майка/, както и от показанията на св. Б., водел дисциплинарното производство срещу подсъдимия, който дава показания за това, че водещата техника за полицейско задържане се използва за възпрепятстване движението на крайниците чрез затрудняване на дишането, както и с присвИ.е с коляно на краката за поваляне с оглед разконцентриране на лицето за поставяне на белезници, като макар и подс. В. да отрича по този начин да е повалил пострадалия Я. на земята с оглед защитната му позиция да избегне всякакъв допир с коляното на пострадалия, където е причинено най-тежкото увреждане, според въззивния съд с оглед възприетото от свидетелите Ю. и П. поваляне на пострадалия на земята от подс. В. /без да е имало съпротивата от пострадалия, описвана в обясненията на подс. В./, подкрепянето на показанията на пострадалия за натиск /удар/ в областта на коляното от другите събрани доказателства, дава основание да се приеме, че подс. В. е упражнил достатъчно силен натиск, ненужен в конкретния случай, в областта на лявото коляно от задно-външната страна, за да събори пострадалия на земята, ядосан от арогантното поведение на пострадалия от преди това.

Въз основа на така изяснената фактическа обстановка според въззивната инстанция следва да се направи извод, че подсъдимият е осъществил състава на престъплението, за което му е повдигнато обвинение от РП – Благоевград с внесения обвинителен акт, като от обективна и субективна страна е осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1 т. 2 НК вр. чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 НК вр. чл. 170, ал. 2, т. 5 ЗМВР /отм./. От обективна страна на 29.04.2013 г. чрез действие на подсъдимия В. /упражнена физическа сила по отношение на задържано лице, като натиснал от външно-задната част коляното на пострадалия, след което съборил пострадалия на земята/ е причинено телесно увреждане на пострадалия И.Я., което е в причинно-следствена връзка с извършеното деяние. Не е спорно по настоящето дело вида на причиненото увреждане на частния обвинител Я., което запълва състава на средна телесна повреда – изкълчване на капачето на лявото коляно, довело до трайно затрудняване на движението на ляв долен крайник. Спорният въпрос е за механизма, по който е причинено увреждането, като въззивната инстанция прави по-различен анализ на доказателствата за механизма на нанасяне на телесната повреда, като макар и същият да е различен от начина на причиняване на увреждането, описан в обвинителния акт, не е налице съществено изменение на обстоятелствата на случилото се, за да се приеме, че подсъдимият не се е защитавал по така приетия от въззивната инстанция механизъм на причиняване на увреждането. С оглед посоченото по-горе за това какви факти следва да се приемат за установени и при какъв анализ на доказателствата въззивният съд намира, че макар и да не следва да се кредитират изцяло показанията на пострадалия И. Янчовичив, следва да се

приемат за достоверни неговите показания за нанесени удари в областта на главата от подс. В., както и за това, че подс. В. при захвата за раменете на пострадалия, за да го събори на земята, е упражнил натиск с коляно в задно-външната част на коляната става на левия крак на пострадалия, като в същото време този крак е бил опорен, след което при повалянето на пострадалия на земята, се е достигнало до външно завъртане на подбедрицата, отклонението ѝ навън при сгънато положение на коляното на пострадалия от 30 до 60 градуса и рязка контракция на бедрения мускул, съответно разкъсване на връзките и изскачане на капачката навън, като се е получил и излив на кръв в лявата колянна става, като този упражнен натиск с крака за събаряне на пострадалия на земята от подс. В., е в причинна връзка с увреждането в областта на коляното – изкълчване на капачката на същото, преди упражняването на този натиск /усетен поради силата си от пострадалия като удар/ подс. В. е нанесъл и два несилни удара в областта на главата на пострадалия, довели до леки телесни увреждания.

Макар и да е основателно възражението на защитника на подс. В., че доказателствата по делото не дават основание да се направи извод за нанесени от подсъдимия удари с крак в лявото коляно на пострадалия Я., с оглед направения по-горе анализ на доказателствата според въззивната инстанция категорично се установява не само вида на причиненото съставомерно телесно увреждане, което е средна телесна повреда по смисъла на закона, но и механизма на получаване на същото, като макар и подсъдимият да не е нанесъл удари с крак, както е посочено в обвинителния акт като упражнена физическа сила по отношение на задържания пострадал, същият е упражнил физическа сила с натиск /с коляно/ в същата анатомична област на тялото на пострадалия, който е усетил този натиск като удар в коляното отзад, като в резултат на този натиск и последващото събаряне на пострадалия на земята се е достигнало до изкълчване на капачето. По-горе съдът излага съображения защо приема показанията на пострадалия /въпреки некредитирането му за нанасяни множество силни удари в областта на коляното от подс. В./ за истински относно получения натиск, усетен като удар, при упражнената физическа сила от подс. В. за поваляне на пострадалия на земята, както и за прехождащите тази физическа сила удари в областта на главата, поради което е неоснователно възражението на защитника на подсъдимия за изцяло неистински показания на пострадалия, както и за наличие на мотив у пострадалия да навреди на подсъдимия с тези показания – по делото друг мотив освен тежестта на причиненото при задържането на пострадалия в полицейското управление увреждане от доказателствата по делото не се установява, като измислянето на полицейско насилие веднага след получаване на увреждането и при силни болки към този момент от пострадалия според съда не може да се приеме за възможно, за да се приеме, че пострадалият дава неверни показания за упражненото спрямо него насилие от подс. В..

Разпоредбата на чл. 73 от ЗМВР /отм./, действал към датата на

обвинението срещу подс. В., посочва, че “физическа сила и помощни средства се използват след предупреждение, с изключение на случаите на внезапно нападение и при освобождаване на заложници“, като „използването на физическа сила и помощни средства се съобразява с конкретната обстановка, характера на нарушението на обществения ред и личността на правонарушителя“, като „в случаите по чл. 72 полицейските органи използват само абсолютно необходимата сила“ и „при използването на физическа сила и помощни средства полицейските органи вземат всички мерки за опазване живота и здравето на лицата, срещу които са насочени“, съответно „използването на физическа сила и помощни средства се преустановява незабавно след постигане на законната му цел“. В разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 и 2 ЗМВР /отм/ пък са посочени две хипотези, които може да се приеме, че са налице в конкретния случай, че „при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при: 1. противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане; 2. задържане на правонарушител, който не се подчинява или оказва съпротива на полицейски орган“.

В конкретния случай с оглед приетата за установена по-горе фактическа обстановка съдът приема, че подс. В. /нито присъстващите в стаята за задържане други полицейски служители/ не е отправил предупреждение към пострадалия да преустанови с агресивното си поведение, защото ще бъде използвана физическа сила и помощни средства. Доказателствата по делото установяват и че в продължение на около час във фоайето на полицейското управление преди да бъде вкаран в стаята за задържане от подсъдимия и свидетелите Ю. и П., пострадалият е имал също такова агресивно поведение /като е обиждал полицейските служители, искал е да бъде освободен, сочел е, че няма право да бъдат задържани/, но това поведение до този момент не е било причина никой от полицейските служители, които са го възприели да използва физическа сила или помощни средства към пострадалия, нито да състави заповедта за неговото задържане, съответно да разясни правата му. Подс. В. не е познавал и пострадалият не е от криминалния контингент в града, довеждането му в полицейското управление е било по подозрение за повреждане на чуждо имущество, като за такова деяние няма данни впоследствие да е повдигнато обвинение по наказателен или административнонаказателен ред /срещу пострадалия, св. И. Я. и св. Г. Д./, няма данни вече близо 10 г. след деянието за престъпни прояви на пострадалия, поради което само личността на пострадалия и тежестта на деянието, по подозрение за което е бил задържан на 29.04.2013 г., не са налагали употреба на физическа сила с натиск в областта на коляното отзад и събаряне на земята. Доказателствата по делото дават основание да се приеме, че пострадалият е бил употребил алкохол преди довеждането му в полицията, от друга страна до определен момент от страна на същия не е проявявана агресия към никой от полицейските служители, един от които е подс. В.,

докато са установявали самоличността след довеждането с патрулния автомобил в управлението, като агресивността на същия е започнала след като са скъсани написани обяснения, в които същият не е направил признание за деянието, по подозрение за което е бил доведен, като след това обидното му и цинично поведение е продължило поради задържането му, за което пострадалият е смятал, че няма основание, а и към този момент не му е била връчена заповед за задържане и дадена възможност за упражняване на правата като задържано лице без да се установява конкретна причина за това /подс. В. и св. Ю. са водели свидетел да извърши „разпознаване“, после пак са излезли да си вършат служебни задължения, а пострадалият и лицата с него трябвало да стоят във фоайето /фактически задържани/ и да чакат полицейски служители, които да работят с тях във връзка със случая със счупените лампи. При преценка дали е била правомерна употребената от подс. В. физическа сила по отношение на пострадалия следва да се посочи и следното: Макар и доказателствата да сочат, че в стаята за задържане пострадалият И.Я. да е продължил с арогантно си поведение, като не само е изразявал недоволство от начина на изпълнение на задълженията от подс. В., но и е обиждал същия във връзка с поведение на подсъдимия в семейството, като дори е бутнал с крак бюрото към подс. В., последният в този момент е седял на стол срещу пострадалия, като е попълвал документи за задържането на пострадалия, свидетелите Ю. и П., които също са били обиждани от пострадалия, са били прави от двете страни на вратата на стаята, като последните ясно са възприемали поведението на пострадалия, виждали са, че подсъдимият попълва документи, въпреки това същите не са намерили за необходимо при тази конкретна обстановка, че е необходимо спрямо пострадалия да се упражни сила след предупреждение или ако са приели внезапно нападение, защото поведението му е заплашващо техния колега, а само подсъдимият В. е преустановил изпълнението на служебните си задължения по изготвяне на документите за задържане на пострадалия, заобиколил е бюрото, минал е зад пострадалия и вместо да му сложи белезници, докато същият е прав, защото очевидно е нямало къде да избяга, нито доказателствата по делото сочат за такъв опит, като поиска съдействие на колегите си в стаята, подсъдимият макар и да е имал задължението при използване на физическа сила да вземе всички мерки за опазване здравето на лицата, срещу които е насочена, упражнил натиск отзад в коляното на пострадалия, който е усетил заради силата на натиска същия като удар и го съборил на земята, макар и да е обучаван по какъв начин следва да упражни водещата техника на полицейско задържане, за да не причини увреждане, което да е свързано с повече от болка за пострадалия, като е съзнавал, че с този натиск с крака си /с коляното/ в тази част на тялото на пострадалия, за да му присвие краката, може да причини по-тежко увреждане в коляното и се е съгласявал с това, като ясно е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си с оглед изпълняваната от същия длъжност и проведено обучение, поради което съдът приема, че деянието е извършено при евентуален умисъл /който е неопределен относно характера на

телесната повреда/, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и макар да не е искал и целял настъпването на увреждане в коляната става с упражнението натиск в същата, се е съгласявал с това. С оглед установените по делото факти въззивната инстанция не се съгласява с мотивите на районния съд, че подсъдимият следва да бъде оправдан, защото упражнената от същия физическа сила не е била свързана с нанасяне на удари от същия в областта на коляното на левия крак на пострадалия И.Я.. По-горе въззивният съд излага мотивите си, поради които намира, че макар и да не следва да се кредитират изцяло показанията на пострадалия Я., от същите се установяват действия на подсъдимия – хващане за раменете и упражняване на натиск отзад в областта на коляното и събаряне на пострадалия на земята, за да му бъдат поставени белезници, като не може да се правят изводи от доказателствения материал, че подсъдимият не е допускал настъпването на вредните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди и предотврати или че изобщо не е предвиждал и не е имал задължение да предвиди настъпване на увреждане на пострадалия. Според приетата от въззивния съд фактическа обстановка подсъдимият ясно е възприел поведението на пострадалия, имал е информация за предходното поведение на пострадалия във фойето, знаел е причините за задържането на пострадалия, не само не го е предупредил за използването на физическа сила спрямо него, но и е отговарял в разгорещен разговор на арогантното поведение на пострадалия, на който не само не е разяснил правата при задържането му, не е дал възможност за упражняването им, подсъдимият е знаел как следва да извърши водещата техника за полицейско задържане и въпреки това е упражнил натиск в коляното на пострадалия и съборил след това пострадалия на земята, като е допускал, че по този начин може да му причини увреждане в областта на упражнението натиск, което увреждане не е свързано само с болка, и се е съгласявал с това, като е бил подразнен от поведението на пострадалия. Нанесените удари в областта на главата преди натиска с крака на подсъдимия в коляното на пострадалия, предизвикал съставомерното увреждане, като последователност в действията на подсъдимия, описана в показанията на пострадалия, които по мотивите по-горе съдът приема за достоверни и за това, защото се подкрепят от останалия събран доказателствен материал, сочи както на съзнаване от страна на подсъдимия на общественотоопасния характер на деянието, свързано с упражнена от същия при задържане неправомерна физическа сила, така и на съгласяване, че с извършените от него действия може да причини телесно увреждане на пострадалия, по-тежко от причиняване само на болка. При причиняване на телесното увреждане подсъдимият е съзнавал особеното си качество като полицейски орган и че упражняването на физическа сила и вероятните последици с повече от болка от същата за пострадалия могат да настъпят, с което се е съгласявал, при изпълнение на службата му.

Налице е и квалифициращото деяние на подсъдимия В. като по-тежко обстоятелства в случая – телесната повреда на св. И.Я. е причинена от подс. В. при изпълнение на службата му като лице от състава на полицията – на мястото и по времето на извършване на престъплението от подс. В. последният е изпълнявал службата, на която е бил назначен като служител в полицията - категория „Д" - главен полицай в „Охрана на обществения ред" на група „Охранителна полиция" към РУП гр. Б. при Областна дирекция на МВР - Благоевград, като изпълнението на службата му е била свързана с осигуряване на обществения ред, предотвратяване и оказване на съдействие при разкриване на престъпления и нарушения на обслужваната територия - гр. Б.. Подсъдимият ясно е съзнавал както факта, че в този момент е бил на работа и е изпълнявал служебните си задължения, така и факта, че към този момент /макар и все още да не е била писмено съставена заповедта/ пострадалият И.Я. от гр. Б. е бил задържан по негово разпореждане в полицейското управление, като е била съставена от същия Заповед № 159/29.04.2013 г., издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР /отм./, за задържане за срок до 24 часа на пострадалия частен обвинител. Налице са достатъчно писмени доказателства по делото, които не са спорни по настоящето дело, за това на каква длъжност е бил назначен подс. В., графика, съгласно който същият е бил на работа, когато е извършено деянието, като тогава е изпълнявал службата си, поради което престъплението от подс. В. е извършено при изпълнение на службата му като полицейски орган. Неправилно е посочено в обвинителния акт, че престъплението е извършено от подс. В. по повод изпълнение на службата, като промяната с присъдата не касае съществено изменение на обстоятелствата на обвинението, срещу които подсъдимият се е защитава, а само правилното квалифициране на деянието, като изложените обстоятелства в обвинителния акт сочат ясно изпълняваната служба от подс. В., че на датата и часа на извършване на престъплението същият е бил на смяна и местата, където същият е изпълнявал служебните си задължения, издадената от подс. В. заповед за задържането на пострадалия и причините за това задържане.

При определяне на наказанието, което следва да изтърпи подс. В. за извършеното от него престъпление, въззивната инстанция намира следното:

Като смекчаващи отговорността обстоятелства следва да се вземат предвид дадените обяснения, с които подс. В. частично изяснява фактите по обвинението, чистото съдебно минало на подс. В. към датата на обвинението и към настоящия момент, добрите характеристични данни за същия с оглед трудовата му ангажираност и семейни задължения, грубото предизвикателно поведение на пострадалия преди причиняване на увреждането на същия от подс. В.. Като отегчаващи обстоятелства следва да се отчетат причинените на пострадалия несъставомерни увреждания. Като изключително смекчаващо вината обстоятелство в случая според въззивния съд следва да се отчете изминалият дълъг период от време от извършване на престъплението до реализация на наказателната отговорност за него – вече 10 години, като

подсъдимият не е имал принос за това забавяне. С оглед на посоченото изключително смекчаващо вината обстоятелство въззивната инстанция намира, че следва да се направи извод, че и минимално предвиденото в закона наказание лишаване от свобода за срок от 2 г. е несъразмерно тежко за извършеното и следва да се приложи чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, като наказанието се определи под предвидения в закона минимум, като с присъдата въззивната инстанция наложи минимално възможното наказание от 3 месеца лишаване от свобода, което съдът намира за съобразено с положителните данни за личността на подсъдимия и посоченото изключително смекчаващо обстоятелство, като 10-годишният срок от извършване на престъплението /както и непоискването с подадения протест от РП – Благоевград/ е основание на подсъдимия кумулативно да не се налага наказание по чл. 37, ал. 1, т. 6 или т. 7 НК, предвидено в чл. 160 НК. Поради чистото съдебно минало и другите данни за личността на подс. В., размера на наложеното наказание лишаване от свобода, въззивният съд прие, че са налице всички основания за приложение на чл. 66 НК, поради което с присъдата съдът отложи изтърпяването на наказанието лишаване от свобода за минималния изпитателен срок от 3 години.

Причините за извършване на престъплението съдът съзира в нежеланието на подсъдимия в конкретния случай да спазва установените норми на поведение при изпълнение на службата му по отношение на задържано лице.

Поради горните съображения съдът отмени присъдата на районния съд и постанови нова, с която призна подсъдимия Т.В. за виновен в това, че на 29.04.2013 г. в стая за свиждане, находяща се на I етаж в сградата на РУП гр. Б., в качеството си на лице от състава на полицията - категория „Д“ - главен полицай в „Охрана на обществения ред“ на група „Охранителна полиция“ към РУП гр. Б. при Областна дирекция на МВР - Благоевград, при изпълнение на службата, свързана с осигуряване на обществения ред, предотвратяване и оказване на съдействие при разкриване на престъпления и нарушения на обслужваната територия - гр. Б., употребил по отношение на И. Г. Я. от гр. Б. - задържан със Заповед № 159/29.04.2013 г., издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР /отм./ физическа сила, в резултат на която причинил на И. Г. Я. средна телесна повреда, изразяваща се в изкълчване на капачето на лявото коляно, довело до трайно затрудняване на движението на ляв долен крайник, като за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2 НК вр. чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 НК вр. чл. 170, ал. 2, т. 5 ЗМВР /отм./, съдът го осъди да изтърпи наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, като на основание чл. 66 НК отложи изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. /о.м./

2.